

λευκή μοναξιά

Δαμιανός Μωραΐτης
Σύλλογος «Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς»

Η δύναμη, η αντοχή και το μεγαλείο της φωτογραφίας, όπως και της ποίησης, βρίσκεται, μεταξύ άλλων και στο ότι μας επιτρέπει κάθε φορά να δίνουμε το δικό μας νόημα σε αυτό που «ήθελε να πει ο ποιητής».

Δαμιανός Μωραΐτης

Δαμιανός Μωραΐτης

λευκή μοναξιά

Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς

Λιβαδειά 2025

© Copyright: **Δαμιανός Μωραΐτης**
Λιβαδειά Φεβρουάριος 2025

Εκδότης: Φίλοι της Βιβλιοθήκης Λιβαδειάς

ISBN: 9786188765405

Περιεχόμενα

1. Κείμενο εμπνευσμένο από τη φωτογραφία εξωφύλλου	9
2. Πρόλογος Δαμιανού Μωραΐτη	11
3. Μέρος Ι Οι φωτογραφίες της Έκθεσης	13
4. Μέρος ΙΙ Φωτογραφίες από την Έκθεση	49

Κείμενο εμπνευσμένο από τη φωτογραφία εξωφύλλου

Λευκή μοναξιά

« Δε βιάζομαι καθόλου! Θα τις δω με την ησυχία μου! » σκεφτόμουνα καθώς βάδιζα προς τη μεριά των φωτογραφιών. Ελευθέρωνα παράλληλα το λαιμό μου απ' τη σφιχτή θηλειά του κασκόλ, που μ' έπνιγε. Αλήθεια πίστευα πως έτσι θα τον είχα προφυλάξει απ' το κρύο; Και γω δε ξέρω!

Ήσουν εκτεθειμένο πρώτο πρώτο, έρμαιο στα άπληστα βλέμματα όλων εμάς που φτάσαμε στην έκθεση πανευτυχείς, με λαίμαργες καλλιτεχνικές ανησυχίες. Μόλις πλησίασα αρκετά κοντά έβγαλα τα γυαλιά για να σε παρατηρήσω καλλίτερα.

Λοιπόν, το κάδρο σου είχε τις σωστές αναλογίες. Έβλεπες μέσα σ' αυτό ένα κομμάτι, όσο χρειαζόταν ακριβώς, για να σχηματίσει κανείς, μια ολοκληρωμένη εικόνα από το σιδερένιο σώμα σου, κατά πως τη φαντάζεται καθένας βέβαια μόνος του. Σε είχαν τραβήξει από σωστή γωνία λήψης, με ένα ιδανικό βάθος πεδίου, που σε αναδείκνυε φωτογραφικά.

Δε φαινόταν ν' ανασαίνει καμιά άλλη ψυχή εκτός απ' τη δική σου εκεί όπου σ' είχαν παρατήρει ολομόναχο, τυλιγμένο τώρα στο κατάλευκο βαρύ πανωφόρι σου. Έμοιαζε στα μάτια μου αυτό με σάβανο τούτη τη στιγμή της καταχνιασμένης βραδιάς και προσπάθησα να το τραβήξω από πάνω σου, αδιαφορώντας για το κρύο που θα σε πειρούνιαζε. Ήθελα να τυλίξω σφιχτά εγώ τώρα μέσα του τα χαμένα όνειρα μου να μη ξεπετάγονται μπροστά μου, όποτε με βρίσκουν κατάμονη και να με ρωτάνε, έτσι για να με πονέσουν. « Ήταν της μοίρας ή δεν ήταν μπορετό από μεριά σου; » όποτε με πετυχαίνουν άθυρμα των σκέψεών μου. Δε έχω καταφέρει να τους απαντήσω μέχρι σήμερα.

« Τώρα για πες μου και συ απ' τη μεριά σου. Σε έχουν παρατήρει βιαστικά, για λίγο, για περισσότερο, για πάντα; Δε λες τίποτα ε! Αλήθεια νομίζεις ότι θα νοιαστούν κι άλλοι όπως εγώ για πάρτη σου; » σε ρωτούσα χωρίς να παίρνω απάντηση καμιά.

Ένα παράπονο ήταν ζωγραφισμένο στο χλωμό, από το κρύο, πρόσωπό σου. Το 'βλεπες ξεκάθαρα. Μα περισσότερο το αισθανόσουν στο πετσί σου. Ένοιωσα τη μοναξιά σου, να με τρυπάει ως το κόκκαλο. Η θλίψη σιωπούσε κι αυτή γύρω σου καρτερικά. Σου κρατούσε συντροφιά, με τα γυμνά από φύλλα κλαριά των δέντρων, που τώρα ήταν σκεπασμένα ολότελα κι αυτά από ένα παχύ στρώμα χιονιού.

Διέκρινε κανείς πάνω σου ένα αριστοκρατικό παρουσιαστικό ενώ κυριαρχούσε και μια φινέτσα αλλοτινής όμως εποχής, όπως θα μπορούσε να ισχυριστεί κάποιος. Πρέπει να έζησες ημέρες αίγλης σε ένα αλλιώτικο παρελθόν, που τα πράγματα κυλούσαν κι αυτά διαφορετικά. Αοριστίες του παρελθόντος θα μου πεις!. Σαν αυτές που κατακλύζουν συνήθως το νου μας, όταν μιλάμε γι' αυτό. Όπως να τώρα και γω. Ξέρεις, όταν μεγαλώνεις αρκετά, μιλάς με μια λατρεία για τα περασμένα. Δε συμφωνείς και συ μαζί μου;

Το μικρό μεταλλικό κατατεθέν σήμα της εταιρείας σου στέκεται κατάκεντρα, άρτιο, επιβλητικό με πείσμα και θέληση για ζωή. Κανείς δεν έτυχε ή μπορεί και να μη θέλησε να το πειράξει. Παραμορφωμένο τώρα από την ασυγκράτητη χιονόπτωση μοιάζει με άγγελο έτοιμο να αναληφθεί στους ουρανούς. Δεν αντέχει να βλέπει των ανθρώπων τα βάσανα;

Πλησίασα, έτσι χωρίς λόγο, ακόμα πιο κοντά. Μάλλον για να συλλαβίσω τα κεφαλαία μεταλλικά γράμματα που διέκρινα δεξιά σου. Έγραφε SCANIA .

Στο συλλάβισμα της λέξης φωνές ανθρώπων που δε ζουν πια, ξεπήδησαν και σκέπασαν χωρίς έλεγχο τα συγχαρητήρια που απευθύνονταν εγκάρδια στο δημιουργό της έκθεσης.

Έλα Μιγγλή, που είναι το SCANIA; Κοντεύει να φτάσει στο προορισμό του; Κάνε γρήγορα πρέπει να προλάβετε το επόμενο δρομολόγιο πριν νυχτώσει.

Το πρόλαβε σε πληροφορώ κι αυτό και πολλά άλλα δρομολόγια τα υπόλοιπα χρόνια, πάντα ακούραστο. Τα κατάφερε μια χαρά. Αληθινό παλληκάρι βγήκε.

Να σου εξομολογηθώ όμως κάτι; Δε σε φτάνει στο μικρό δακτυλάκι σου. Ήταν γερό εκείνο δε λέω κι έκανε πολύ καλά τη δουλειά του. Είπαμε όμως άλλο πράγμα εσύ! Έχεις κάτι ξεχωριστό επάνω σου, κάτι που με τράβηξε και, πως να σ' το πω, μίλησε από τη πρώτη στιγμή στη ψυχή μου.

Καθώς έκανα να φύγω μου φάνηκε πως κάποιος ψιθύρισε « Να ξαναπεράσεις! Θα σε περιμένω! »
Θα ξαναπεράσω υποσχέθηκα και στου δυο μας, καθώς σου έριχνα μια τελευταία, για κείνο το βράδυ, ματιά πριν σ' αφήσω στη λευκή μοναξιά σου!

Αικατερίνη Καρανάσου

Πρόλογος

Η «λευκή μοναξιά» είναι μια διαχρονική ενότητα, που ξεκίνησε περίπου το 1984 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Περιλαμβάνει αναλογικές και ψηφιακές ασπρόμαυρες φωτογραφίες από την Λιβαδειά πάντοτε χιονισμένη. Παρουσιάζονται σημεία της πόλης που στους νεότερους ίσως είναι άγνωστα, μερικά μάλιστα περισσότερες από μια φορές καταγράφοντας την «πορεία» τους στο χρόνο. Ενώ δεν προσπάθησα να το αποφύγω, η πρόθεση μου πάντως δεν είναι να προκαλέσω την περιέργεια των νεότερων και την νοσταλγία των παλιότερων. Εκείνο που ήθελα, όλα αυτά τα χρόνια που έβγαζα αυτές τις φωτογραφίες, ήταν να μεταφέρω το αίσθημα μοναξιάς που και σήμερα ακόμη φουντώνει μέσα μου καθώς περπατώ στην πόλη τις μέρες που έχει χιονίσει.

Κάθε φορά που κοιτώ αυτές τις φωτογραφίες μια φράση γυρίζει συνεχώς στο νου μου «η μοναξιά είναι χρώματος λευκού». Αυτό το σλόγκαν είναι ο δικός μου τρόπος να «μιλήσω» για τα συναισθήματα μου και να πω μερικές σκέψεις μου για τη μοναξιά:

– Για να ξεφύγουμε από τη μοναξιά, που ποτέ δεν είναι επιλογή μας, πρέπει να ξεφύγουμε από αρνητικές σκέψεις, να απελευθερωθούμε από αυταπάτες, από σχέσεις επίπονες, γενικά από καθημερινά κοινωνικά πρότυπα και ανάγκες, που μας έχουν διαποτίσει.

– Να μην νοιώθουμε ως έλλειμα την ανάγκη μας ν’ αγαπηθούμε, άλλωστε ο κερδισμένος είναι αυτός που καταφέρνει ν’ αγαπάει.

– Η μοναξιά είναι η κατάσταση στην οποία όλες οι σελίδες της ζωής μας φαίνονται κενές, λευκές.

** Η έκθεση πραγματοποιήθηκε στο βιβλιοπωλείο Σύγχρονη Έκφραση του Νίκου Λαμπρόπουλου.

Δαμιανός Μωραΐτης

Μέρος Ι

Οι Φωτογραφίες της έκθεσης

Δεν επιδιώκω να καταλάβετε ή να ερμηνεύσετε τις φωτογραφίες μου, μοναδικός μου στόχος είναι να νοιώσετε, να αισθανθείτε.

Δεν θέλω να σας δείξω υπάρχοντα συναισθήματα, θέλω να σας δημιουργηθούν συναισθήματα και αν μπορέσω, να σας προβληματίσω.

ταξιδεύοντας

στροβιλισμοί

Μέρος II

Φωτογραφίες από τα Εγκαίνια

© Δαμιανός Μωραΐτης

© Λαμινός Μωραΐτης

© Δαμιανός Μωραΐτης

© Δαμιανός Μωραΐτης

© Λαμινός Μωραΐτης

